

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 7116214577
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7116214577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Ivici Čelkovej v spore žalobcu SLOV SKLO spol. s r.o., so sídlom Žilinská cesta 492/92, 013 11 Lietavská Lúčka, IČO: 45 311 722, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hagara - Hagarová, s.r.o., so sídlom Daniela Dlabača 35, 010 01 Žilina, IČO: 36 806 498 proti žalovanému KONZEKO spol. s r.o., so sídlom Areál NPZ 510, 053 21 Markušovce, IČO: 31 659 772, zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Cverčkom, Čajakova 5, 040 01 Košice, IČO: 35 553 944, v konaní o určenie pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoKR/10/2019-311 zo dňa 30. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 30Cbi/13/2016-259 z 16. januára 2019 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoKR/10/2019-311 z 30. mája 2019 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 30Cbi/13/2016-259 z 16. januára 2019 určil vo výroku I. že pohľadávka žalobcu uplatnená v prihláške zo dňa 2. mája 2016, pod poradovým č. 1, do reštrukturalizačného konania KONZEKO spol. s r.o., vedeného na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 31R/1/2016 vo výške 51.682,83 € je čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a zabezpečenia poradia oprávnená a nesporná, výrokom č. II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške 70%, ktorú uložil nahradiť žalovanému.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie vyslovil názor, že z povahy konania charakterizovaného ako konanie vyvolané konkurzom vyplýva, že popretím prihlásenej pohľadávky žalovaným vznikol žalobcovi naliehavý právny záujem na rozhodnutí súdu v tomto konaní. Mal ďalej za preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli platnú zmluvu o dielo dňa 1. apríla 2011, v ktorej sa žalovaný zaviazal vykonávať pre žalobcu odber odpadu, prepravu, zneškodnenie a zhodnotenie odpadu, ktorého tvorcom bola spoločnosť CARMEL Auto s.r.o.. Žalovaný odpad odoberal na dohodnutom mieste od spoločnosti CARMEL Auto s.r.o.. Tento zmluvný vzťah bezproblémovo fungoval medzi uvedenými spoločnosťami - žalobcom a žalovaným od uzavretia zmluvy až do začiatku roka 2014. Tvorca odpadu - CARMEL Auto

s.r.o. faktúroval za služby a tovar žalobcovi na základe ich zmluvného vzťahu o poskytovaní služieb. Vzťah medzi spoločnosťou CARMEL Auto s.r.o. a žalovaným nikdy nebol ani nevznikol. Na základe obsahu uzavretých zmluvných vzťahov, a obchodných zvyklostí medzi uvedenými spoločnosťami v uvedenom obchodnom odvetví (odpadovom hospodárstve) považoval súd prvej inštancie za zrejmé, že svoje zmluvné vzájomné vzťahy si pri ich podnikateľskej praxi a dĺžke zmluvného vzťahu uvedomovali a boli s nimi uzrozumení. Z uzavretej zmluvy je zrejmé akú činnosť vykonával žalobca a akú žalovaný. Mal za preukázané, že žalovaná spoločnosť KONZEKO spol. s r.o. vykonávala a zabezpečovala len technický odber odpadu od tvorca odpadu spoločnosti CARMEL Auto s.r.o. pre spoločnosť SLOV SKLO s.r.o. Poukázal na to, že medzi stranami sporu boli vystavované vzájomné zápočty, ktoré boli podpisované obidvoma zmluvnými stranami a aj samotný žalovaný vystavoval faktúry, ktoré uhrádzal žalobca.

3 So zreteľom na uvedené považoval súd prvej inštancie žalobcom vystavené faktúry za vystavené oprávnené, na základe skutočnosti ktorej mal za to, že žalobca má pohľadávku na istine voči žalovanému vo výške 43.813,80 € a uplatnených úrokov z omeškania z jednotlivých faktúr, ako boli vyčíslené v žalobe/resp. v prihláške pohľadávky vo výške 7.869,03 € (od splatnosti jednotlivých faktúr do 8. marca 2016 s výškou úroku z omeškania 8,5%, resp. 8,25% ročne). Súd prvej inštancie sčasti žalobe vyhovel, poukazujúc na skutočnosť, že žalobca ako obchodník podľa § 2 ods. 24 zák. č. 223/2001 Z.z. bol podnikateľom, ktorý konal vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, predložil potvrdenie o registrácii č. A2010/02452-002/OÚŽP-DEB zo dňa 20. októbra 2010 z Obvodného úradu životného prostredia v Žiline na činnosť nakladania s nebezpečným odpadom. Tovar preberaný žalovaným bol zhodnocovaný alebo znehodnocovaný a zneškodnený a za tovar, ktorý bol zhodnotený vystavoval žalobca žalovanému faktúry. Za nesporné označil, že žalovaný od roku 2011 odoberal od žalobcu odpad, za ktorý do roku 2014 uhrádzal dohodnuté plnenia, časť žalobného nároku uznal v ním vyhotovenom doklade - vzájomný zápočet, odobratý odpad nevrátil, za práce, ktoré vykonával pre žalobcu požadoval úhrady, dohodnuté v zmluve, ktorú v tomto konaní spochybňuje, a samotné plnenie zo zmluvy nikdy nevrátil, za odpad ktorý má v dispozičnej sfére nezaplátil ani žalobcovi ani spoločnosti CARMEL Auto s.r.o..

4 V časti nákladov z uplatnenia, v prihláške vyčíslených sumou 7.919,03 € z titulu neexistencie právoplatného rozhodnutia príslušného orgánu - súdu o priznaní trov súdneho konania, dal za pravdu obrane žalovaného. Konštatoval, že na tieto trovy súdneho konania (súdny poplatok vo výške 2.628,50 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 5.209,53 €), priznané v rozsudku Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi sp. zn. 10Cb/39/2014 zo dňa 3. novembra 2015, má procesná strana nárok až v momente, keď je prvostupňové rozhodnutie potvrdené odvolacím súdom, čo sa v danom prípade nestalo a preto v tejto časti žalobu zamietol.

5 So zreteľom na vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že pohľadávka žalobcu uplatnená v prihláške pohľadávky č. 1 zo dňa 2. mája 2016 do reštrukturalizačného konania vedeného voči KONZEKO spol. s r.o., vedeného na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 31R/1/2016 vo výške 51.682,83 € je čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a zabezpečenia poradia oprávnená a nesporná.

6 O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP a s poukazom na čiastočný úspech žalobcu v konaní (vo výške 85% - 15% úspech žalovaného), preto mu priznal náhradu účelne vynaložených trov konania vo výške 70%.

7 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 2CoKR/10/2019-311 z 30. mája 2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. a III. výroku potvrdil a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8 Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia považoval za potrebné uviesť, že zmluvné strany zmluvu o dielo uzatvorili podľa Obchodného

zákonníka, preto prejavy vôle účastníkov zmluvy bolo potrebné hodnotiť podľa § 266 Obchodného zákonníka, podľa úmyslu konajúcich osôb. Zdôraznil, že každý podnikateľský subjekt, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s inými, si musí byť vedomý toho, že „zmluvy sa musia plniť“ a to aj v prípadoch, kedy je to pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné. Bolo a je len vecou obchodnej spoločnosti, aké zmluvy a s kým uzavrie a aké záväzky na seba zmluvne prevezme. S každým podnikaním je však spojená možnosť podnikateľského zisku s podnikateľským rizikom. Odvolací súd uzavrel, že žalobca sa domáha plnenia na základe riadne uzavretej zmluvy o dielo a preto je žalovaný povinný plniť.

9 O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a s poukazom na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní.

10 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, tvrdiac, že nesprávnym procesným postupom súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

11 Dovolateľ vytykal odvolaciemu súdu, že nepostupoval podľa ustanovenia § 327 ods. 3 CSP (správne 387 ods. 3 CSP - poznámka dovolacieho súdu), podľa ktorého je povinnosťou dovolacieho súdu zaoberať sa podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Žalovaný konštatoval, že sa súd prvej inštancie a ani odvolací súd nevysporiadali s jeho námietkou, že žalobca nemal oprávnenie vykonávať činnosti obchodníka s nebezpečným odpadom podľa § 2 ods. 13 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti § 2 ods. 9 zák. č. 79/2015 Z.z. o odpadoch) a ďalej, že rámcová kúpna zmluva, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným sa stala pre rozpor so zákonom o odpadoch v znení po 31. marci 2018 absolútne neplatnou podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že sa na činnosti žalobcu nemohlo platne vzťahovať potvrdenie o registrácii č. A2010/02452-002/OUŽP-DEB zo dňa 20. októbra 2010 (ďalej „registrácia“), nakoľko bolo vydané na iné činnosti a pred týmto dátumom. Dovolateľ poukázal na stanovisko Ministerstva životného prostredia SR (odpoveď zo dňa 8. novembra 2018), z ktorého vyplýva, že žalobca od 31. marca 2018 predaj nebezpečného odpadu vykonával nezákonne. Zdôraznil, že ministerstvo v tomto vyjadrení potvrdilo, že žalobca registráciu obdržal ako sprostredkovateľ, nie ako obchodník. V súvislosti s tým uviedol, že žalobca ako sprostredkovateľ mohol nanajvyš sprostredkovať odoberanie odpadu pre CARMEL Auto s.r.o. u žalovaného, nemohol však takýto odpad sám kupovať a predávať žalovanému. Dovolateľ ďalej namietal, že sa ani jeden zo súdov nevysporiadali s jeho námietkou, že konanie žalobcu odporuje zásadám poctivého obchodného styku. Za nesprávny označil postup odvolacieho súdu pri vykonávaní dôkazov, keď podanie spoločnosti CARMEL Auto s.r.o., doručené súdu dňa 11. júla 2018 a odpoveď Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 8. novembra 2018, v rozpore s § 204 CSP neprečítal. Súčasne spochybnil oprávnenie osoby, ktorá za spoločnosť CARMEL Auto s.r.o. podanie urobila, za spoločnosť konať.

12 Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tvrdiac, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vyslovil názor, že v právnom vzťahu medzi žalovaným a žalobcom mal aplikačnú prednosť zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch v znení platnom a účinnom v rozhodnom čase. Uviedol, že sa súdy mali dôsledne vyrovnáť s otázkami, či kúpna zmluva na tovar majúci povahu nebezpečného odpadu podľa § 2 ods. 13 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti § 2 ods. 9 zák. č. 79/2015 Z.z. o odpadoch) uzatvorená predávajúcim, ktorý nie je obchodníkom podľa § 2 ods. 24 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti § 4 ods. 3 zák. č. 79/2015 Z.z. o odpadoch) je neplatná z dôvodov podľa § 39 podľa Občianskeho zákonníka, ďalej či uzatváranie kúpnych zmlúv na tovar majúci povahu nebezpečného odpadu podľa § 2 ods. 13 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti § 2 ods. 9 zák. č. 79/2015 Z. z. o odpadoch) uzatvorená predávajúcim, ktorý nie je obchodníkom podľa § 2 ods. 4 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti § 4 ods. 3 zák. č. 79/2015 Z.z. o odpadoch) je možné považovať za konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom podľa § 265 Obchodného zákonníka, a napokon či kúpna zmluva na tovar majúci povahu nebezpečného odpadu podľa § 2 ods. 13 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti

§ 2 ods. 9 zák. č. 79/2015 Z.z. o odpadoch) uzatvorená predávajúcim, ktorý nie je obchodníkom podľa § 2 ods. 24 zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch (v súčasnosti § 4 ods. 3 zák. č. 79/2015 Z.z. o odpadoch) je neplatná a či uvedené predstavuje výnimku z § 3 zák. č. 513/91 Obchodného zákonníka.

13 Dovolateľ súčasne v zmysle § 444 CSP navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie do právoplatného skončenia dovolacieho konania. Poukázal na to, že právoplatnosť rozsudku v incidenčnom konaní môže aktivovať návrhy žalobcu v reštrukturalizačnom konaní, ktoré by mu inak podľa reštrukturalizačného plánu neprináležali a tiež na začatie exekúcie na majetok žalovaného zo strany žalobcu v rozpore so schváleným plánom.

14 Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť. Vyslovil názor, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa všeobecné požiadavky na obsahovú kvalitu odôvodnenia rozsudku a že sa odvolací súd oprávnene venoval len argumentom, ktoré majú vo veci rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že by rozhodnutie záviselo na vyriešení právnej otázky, ktorá doposiaľ nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, poukazujúc pritom na rozsudky NS SR sp. zn. 2Cdo 2/1998 zo dňa 26. februára 1998 a sp. zn. 1ObdoV 36/2004. Žalobca vo vyjadrení naďalej tvrdil, že neporušil Zákon o odpadoch, pričom poukázal aj na názor prezentovaný v znaleckom posudku 2/2018 znalkyňou Ing. Jaroslavou Gažovou. Záverom, s poukazom na § 3 ods. 1 Obchodného zákonníka konštatoval, že hoci aj hypotetické porušenie noriem verejného práva nemá vplyv na existenciu či neexistenciu záväzkového vzťahu vzniknutého v súkromnom práve.

15 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

16 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

19 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku ako aj rozsudku súdu prvej inštancie.

20 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne

objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04).

21 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

22 Uplatnenie druhej vety stanoviska najvyššieho súdu, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, sa týka výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. Dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej právnej veci, vzhľadom na obsahové vady odôvodnenia rozsudkov je na mieste aplikovať výnimku z uplatňovania tohto pravidla.

23 Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie založil rozhodnutie na tom, že žalobca má postavenie obchodníka podľa § 2 ods. 24 zák. č. 223/2001 Z.z. a oprávnenie nakladať s nebezpečným odpadom vyplýva z ním predloženého potvrdenia o registrácii č. A2010/02452-002/OÚŽP-DEB zo dňa 20. októbra 2010, vydaného Obvodným úradom životného prostredia v Žiline bez toho, aby sa vyporiadal s námietkou žalovaného, ohľadom okruhu činností, ktoré bol na základe registrácie oprávnený žalobca vykonávať, ďalej, že v čase vydania registrácie pre žalobcu v roku 2010, zákon neobsahoval ustanovenia upravujúce postavenie obchodníka, preto sa nemohlo jednať o registráciu za obchodníka, ktorý je oprávnený nakupovať a predávať nebezpečný odpad, a že po prijatí novely zákona o odpadoch č. 343/2012 Z.z. s účinnosťou od 01. januára 2013 nepostupoval žalobca podľa § 81j ods. 3 zák. č. 343/2012 Z.z. ak chcel vykonávať nákup a predaj nebezpečného odpadu, ale naďalej vykonával činnosti spojené s nakladaním s nebezpečným odpadom podľa pôvodnej registrácie z roku 2010 teda konal v rozpore so zák. č. 223/2001 Z.z. o odpadoch a odvolací súd sa len stroho, bez vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalovaného, totožnými s námietkami uplatnenými v konaní pred súdom prvej inštancie a týkajúcimi sa žalovaným v odvolaní namietaných vád konania (§ 387 ods. 2 CSP), iba s poukazom na to, že zmluvné strany uzatvorili zmluvu o dielo podľa Obchodného zákonníka a konštatovaním, že je len vecou obchodnej spoločnosti, aké zmluvy a s kým uzavrie a aké záväzky na seba zmluvne prevezme, a že podnikateľský subjekt, ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s inými, si musí byť vedomý toho, že zo zmluvy musia plniť a to aj v prípadoch, kedy je to pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné, s rozsudkom súdu prvej inštancie ako vecne správnym stotožnil. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že takéto rozhodnutie nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozsudku a vyvoláva relevantné pochybnosti o správnosti ich záverov, že pohľadávka žalobcu v sume 51.682,83 € je čo do právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti a zabezpečenia poradia oprávnená a nesporná.

24 So zreteľom na uvedené vo veci konajúce súdy v odôvodnení ich rozhodnutí (a to ani pri spojení rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) nenaplnili požiadavky plynúce zo základného práva žalovaného na súdnu ochranu, keďže odôvodnenie vyhovie žalobcom uplatnenému nároku nemožno považovať za uspokojujúce. Postupom súdov teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušil a vec vrátil

súdu prvej inštancie podľa § 450 CSP na ďalšie konanie, v ktorom sa vysporiada s vytýkanými vadami, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25 Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 420 písm. f/ CSP (ktoré zakladá prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania), dovolací súd sa už ďalej nezaoberal skúmaním prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže preskúmanie právneho posúdenia veci dovolacím súdom nie je ani možné, vzhľadom na jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie.

26 Vzhľadom na to, že dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, nerozhodoval už o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu.

27 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.